

HARUL LUI DUMNEZEU
DE LA PUNCTUL ZERO

JIM CYMBALA

PASTOR AL BISERICII BROOKLYN TABERNACLE
împreună cu Stephen Soreson

HARUL LUI DUMNEZEU DE LA PUNCTUL ZERO

**CĂUTAREA INIMII LUI DUMNEZEU
PENTRU VIITORUL LUMII NOASTRE**

Editura Casa Cărții, Oradea
2003

Titlul original **God's Grace from Ground Zero**
Copyright © 2001 by Jim Cymbala,
Zondervan Publishing House
Grand Rapids, Michigan 49530

Harul lui Dumnezeu de la punctul zero

Copyright © 2003 Fundația **My Brother's Keeper International**

Str. Mediașului nr. 24

3700 Oradea

Tel. 0745-273147, Email: office@mbk.ro

Dreptul de publicare al acestei ediții aparține

Editurii **Casa Cărții**

C.P. 270, O.P. 1, 3700 Oradea

Tel.: 0259-210056; 0722-669566

Email: casa.cartii@rdslink.ro

Traducerea și editarea: Mihaela Fodor

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Cornelia Costi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CYMBALA, JIM

Harul lui Dumnezeu de la punctul zero / Jim Cymbala,

Stephen Sorenson ; trad., ed.: Mihaela Fodor. - Oradea: Casa

Cărții, 2003

ISBN 973-85617-8-7

I. Sorenson, Stephen

II. Fodor, Mihaela (trad. ; ed.)

284.57

Tiparul executat la Imprimeria de Vest, Oradea

str. Mareșal Ion Antonescu nr. 105

Tel.: 0259-413835

În memoria
pompiерilor, ofițerilor de poliție și
a personalului serviciilor de urgență,
care pe 11 septembrie 2001
și-au dat viețile pentru alții.

Cuprins

<i>Nota editurii</i>	9
1. O vreme a recoltei	11
2. Adevăr și dragoste	33
3. Creștini dependenți	53
4. Doar astăzi	67
5. Supraviețuind furtunii	83
6. O binecuvântare ciudată	97

Nota editurii

„După 11 septembrie 2001 lumea nu va mai fi la fel.“ „Totul se va schimba după 11 septembrie 2001.“ Astfel de concluzii au fost exprimate din plin în presa scrisă sau vorbită imediat după ce America a fost lovită de cel mai mare atentat terorist din istoria sa.

Desigur, după 11 septembrie 2001 multe s-au schimbat. Economia mondială în general și cea americană în mod special a resimțit în mod vizibil șocul terorismului. Societatea civilă a reacționat și ea, la fel ca politica și sfera militară internațională.

Dar oare Biserica lui Hristos cum a reacționat? Unii s-au grăbit să arate cu degetul, căutând „vinovații“ din pricina cărora Dumnezeu a îngăduit „pedeapsa“; alții au dat vina pe Dumnezeu, iar alții au văzut în tragicele evenimente o ușă deschisă de Dumnezeu pentru vestirea Evangheliei și slujire.

Biserica Brooklyn Tabernacle din New York, păstorită de Jim Cymbala, face parte din categoria

celor care au văzut în Ground Zero—Punctul Zero, nume generic dat oribilului atac terorist și locului unde acesta a avut loc—o uriașă provocare din partea lui Dumnezeu, adresată bisericii, de a face relevantă dragostea divină pentru lume, prin slujirea celor afectați de atacul terorist.

Harul lui Dumnezeu de la punctul zero prezintă în mod simplu această provocare și modalitatea cum o biserică situată la mică distanță de locul dezastrelor a slujit comunității în mijlocul căreia își desfășoară activitatea.

Vă recomandăm cu căldură această nouă carte a pastorului Jim Cymbala, scrisă în stilul-i caracteristic, cu care cititorii români s-au obișnuit din celelalte cărți ale sale.

Menționăm că în citatele biblice, italicele au fost adăugate de autor cu scopul de a accentua anumite idei sau principii descrise în carte.

După 11 septembrie 2001 Biserica lui Hristos trebuie să-și analizeze mai serios modul în care se închină, slujește și evanghelizează. Ești unul dintre cei care dorești să împlinești mai bine scopul lui Dumnezeu pentru viața ta? Dacă da, atunci această carte este pentru tine.

Vasile Gabrian
Oradea, mai 2003

O vreme a recoltei

ERA LUNI, 10 SEPTEMBRIE 2001, aproape de miezul nopții, când eu și Carol ne-am dus în sfârșit la culcare pentru o binemeritată odihnă. Avusesem o zi plină, urmată de o seară de duminică și mai plină în biserica Brooklyn Tabernacle din New York City și amândoi eram frânți. Carol a adormit imediat, însă eu, dintr-un motiv sau altul am rămas treaz în timp ce orele se scurgeau cu încetineală. Pe la 2:30, m-am ridicat din pat și m-am dus în biroul alăturat dormitorului nostru pentru a citi Biblia și a mă ruga. M-am întors în pat cândva după ora 3:30, dar somnul a continuat să mă evite.

Pentru mine era un fapt neobișnuit, deoarece am fost binecuvântat cu capacitatea de a dormi indiferent de presiunile sau preocupările pe care le aveam. Însă orele de dinaintea acestei dimineți de marți păreau diferite. Am privit ceasul care arăta ora 5:00. Din nou m-am ridicat să mă rog. Din nou

m-am întors în pat. De două ori l-am întrebat pe Domnul ce se întâmplă. Pur și simplu nu înțelegem. Nu consumasem nimic din ce ar fi putut conține cofeină, nu aveam nici o problemă fizică și cu toate acestea nu puteam dormi. *Vrea Domnul să-mi vorbească despre ceva?* m-am întrebat. *Mă pregătește El spiritual pentru vreo situație din viitor?*

Pe tot parcursul acelei nopți lungi, așa cum stăteam întins pe pat, în inima mea răsuna fără încetare un singur verset. Părea să fie un mesaj ciudat, dar am meditat îndelung și cu intensitate asupra înțelesului lui: „Cine strânge vara, este un om chibzuit, cine doarme în timpul seceratului este un om care face rușine“ (Proverbe 10:5).

Imaginea de aici ar avea o semnificație aparte pentru o națiune ce se ocupă exclusiv de agricultură. Vara este timpul optim pentru recoltare, astfel încât efortul anterior de a ara pământul și de a-l însămânța să nu fi fost în zadar. Nimeni nu poate strânge porumbul în timpul lunilor reci ale anului. Această lucrare trebuie făcută în *sezonul recoltării*. Toată căldura și ploaia cu care Dumnezeu binecuvintează pământul n-ar avea nici o însemnătate dacă oamenii nu ar ieși și nu ar lucra din greu pe câmp în acele ore critice. Scriptura spune că un fiu înțelept știe când vine vremea recoltei și-și folosește la maxim toate resursele. El se alătură fără rezervă planurilor și țelurilor tatălui său.

În mod obișnuit proverbele pun în contrast pe cei *înțelepți* cu cei *nebuni*, însă în Proverbe 10:5 limbajul este cu mult mai dur. Omul care doarme în timpul secerișului este descris ca un om care face sau aduce *rușine*! Imaginea este aceea a unui fiu care lenevește, în timp ce fereastra unei șanse unice trece pe lângă el. Toată munca depusă la însămânțarea pământului, binecuvântările soarelui și ale ploii sunt o pierdere, atunci când recolte valoroase încep să putrezească pe câmp. Fiul care aduce rușine stă și doarme (lucru pe care eu nu l-am putut face în acea noapte!) atunci când totul în jurul său cere o muncă grea și sârguincioasă.

Stau treaz și încerc să aplic mereu și mereu acest verset mie și bisericii pe care o păstoresc. *Nu cumva dormim și noi ca acest om care aduce rușine? Nu cumva risipesc o șansă unică pe care mi-o dă Dumnezeu și Îl dezamăgesc pe Domnul ca păstor al oilor Sale?* L-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte pentru orice lipsă de zel din partea mea. I-am spus că nu vreau să fiu un fiu care aduce rușine și nici nu vreau ca Brooklyn Tabernacle să eșueze, de va veni vreo oră critică.

Ceasul de lângă patul meu arăta 6:20, înainte ca să adorm și eu în cele din urmă. Ultimele cuvinte care mai răsunau încă în mintea mea erau: *E vremea recoltei*. Ca urmare a vegherii din acea noapte lungă, în sufletul meu a apărut o nouă și intensă

conștientizare a faptului că: *Este timpul secerișului. Trebuie să găsim modalități de a ne apropia de oamenii din New York City cu Evanghelia lui Isus Hristos. Copii, tineri, adulți, pensionari—toți au nevoie de Dumnezeu. Trebuie să încetăm de a ne mai ocupa de lucruri lipsite de importanță sau de a trăi pentru noi înșine atunci când holdele sunt atât de coapte pentru secerișul spiritual.*

EVENIMENTE CATASTROFALE

Dormisem doar câteva ore când m-am trezit și am început să urmăresc la televizor evenimentele dezastruoase care se derulau la World Trade Center. Mulți din biserica noastră lucrau în acea zonă și știam că unii dintre ei lucrau în interiorul turnurilor gemene. Mă gândeam la ei împreună cu soția, atunci când primul turn și apoi al doilea s-au prăbușit, imagine pe care nici un new-yorkez—sau oricare alt american—nu o va uita vreodată.

Telefonul a început să sune fără oprire în locuința mea, pe măsură ce veștile ajungeau la biserică și îmi erau apoi transmise mie. La câteva minute după aceea, câțiva membri au sunat să-mi spună că sunt teferi și că au scăpat ca prin urechile acului de acest dezastru național. Mai erau unii de la care nu primisem încă nici o veste. În decurs de o oră și ceva, câțiva membri au ajuns la biserică, acoperiți cu funingine și praf, tremurând și

dezechilibrați de întâlnirea lor cu moartea. Oameni buimăciți care se aflaseră în interior sau lângă cartierul financiar au trecut peste Brooklyn Bridge, prin cartierul Brooklyn și acum mergeau pe Flatbush Avenue, chiar pe lângă biserica noastră. Unii plâneau fără nici o reținere. Alții, luptându-se să-și păstreze emoțiile sub control, priveau înaintea lor cu ochi goi. Se mișcau greoi dar în liniște, majoritatea fiind încă acoperiți cu moloz, cu pantofii albiți de praf.

Am transferat o parte din angajații noștri la intrarea în clădire, de unde împărțeam apă sau ofeream asistență. De asemenea, am deschis ușile bisericii, pentru ca oricine ar fi vrut, să poată intra și să găsească un loc de rugăciune. O turistă din Vestul Mijlociu a intrat împleticindu-se, aparent într-o stare de șoc. Am încurajat-o, am ajutat-o să-și pună pună la punct un alt plan de acțiune și i-am amintit că Dumnezeu îi aude rugăciunile.

Pe măsură ce orele se scurgeau, am încercat să-mi adun gândurile și emoțiile. Încă o dată, în străfundurile ființei mele au răsunat cuvintele: *E vremea recoltei*. Holdele erau coapte cu oameni care și-au dat brusc seama, la un nivel profund, că au

**Holdele erau
coapte cu oameni
care și-au dat
brusc seama, la
un nivel profund,
că au nevoie de
Dumnezeu în
viețile lor.**

nevoie de Dumnezeu în viețile lor.

Următoarele zile au fost tensionate. Curând am aflat că patru dintre membrii bisericii noastre se aflau printre cei dispăruți. Dar erau și alți membri care au scăpat într-un mod miraculos de dezastru. Câțiva au experimentat întârzieri neobișnuite care nu le-au permis să fie la locul lor obișnuit de lucru din World Trade Center în acea dimineață. Ne-am trezit copleșiți de ceea ce părea un val uriaș de durere, tristețe și teamă amestecat cu zeci de întrebări fără răspuns. Am fost gata, atât cât am putut, să venim în întâmpinarea nevoilor diverse din jurul nostru. Membri ai familiilor din biserica noastră aveau încă câțiva dintre cei dragi pe lista persoanelor dispărute. Copiii mai mici din biserica noastră aveau nevoie de clase organizate, în așa fel încât să-i ajute să facă față violenței din 11 septembrie. De fiecare dată când stăteam de vorbă cu cineva îmi dădeam seama cât de multă nevoie aveam de discernământ și înțelepciune pentru a înțelege ce impact avusese tragedia asupra acelei persoane.

O RANĂ ADÂNCĂ

M-am născut și am crescut în New York City și am păstorit biserici din oraș de aproape treizeci de ani. Cu toate că îi cunosc bine pe new-yorkezi, nu mi-aș fi putut imagina impactul pe care aceste

evenimente le-au avut asupra lor. Știam că nicio dată nu se mai întâmplase ceva asemănător, dar eram încă uimit de efectele incredibile asupra oamenilor în zilele care au urmat atacurilor teroriste. Oamenii dintr-un magazin de lângă locuința mea se mișcau printre rândurile de rafturi într-o stare de uluire. Nimeni nu vorbea la casele de marcat. În parcări, restaurante și pe străzile cartierului, străinii se priveau unul pe celălalt într-o nouă lumină și cu un sentiment nou. Până și traficul părea că a încetinit, șoferii erau un pic mai atenți.

Tragediile au străpuns sufletul orașului meu. O rănire adâncă a inimii sale colective a transformat acest loc atât de cunoscut pentru destrăbălarea și insensibilitatea sa. Oamenii de pretutindeni aveau o nouă sensibilitate, o conștientizare acută a mortalității lor și a existenței răului și morții.

La o săptămână după atacurile din 11 septembrie, acest sentiment nou al orașului mi s-a înfățișat într-un mod aparte, într-un parc la mai bine de un kilometru depărtare de casa mea. Îmi luasem o pauză în programul meu haotic pentru a face un pic de mișcare. Împreună cu Ricky Manga, prieten și membru al personalului de la Brooklyn Tabernacle m-am dus să joc paddleball (un joc în aer liber asemănător tenisului). Când am ajuns în parc am observat un polițist stând singur într-o mașină a poliției la vreo 6 metri depărtare. Nu mai

văzusem niciodată un polițist staționând în acel loc, așa că m-am întreat ce se petrece. Din cauza amenințării teroriste, m-am uitat în jurul meu să văd de ce a fost poziționat în acel loc, dar nu am ajuns la nici o concluzie.

Mai aruncam din când în când în timpul jocului câte o privire spre mașina poliției. O oră și ceva mai târziu polițistul era tot acolo. Când ne pregăteam să părăsim parcul, eu și Rick ne-am îndreptat spre mașina respectivă. În momentul în care ne-a văzut venind, polițistul a deschis geamul mașinii și ne-a întreat: „Hei, ce mai faceți?”

„Bine” i-am răspuns eu. Apoi, cu o admirație sinceră am spus: „Nu vă pot mulțumi tuturor celor din poliție pentru ce ați făcut la World Trade Center, dar vă pot mulțumi dumneavoastră.” Am întins mâna spre el. El și-a scos mâna dreaptă pe geam și a strâns-o pe-a mea. Rick de asemenea i-a strâns mâna.

În acel moment toți trei eram pe punctul de a izbucni în lacrimi. Mi-am simțit ochii umezi și Rick la fel și am observat că polițistul clipea și el. Cu toții am fost copleșiți de o tristețe fără precedent care ne-a sensibilizat intens inimile. Discuții despre Dumnezeu și beneficiile rugăciunii—subiecte care cu câteva zile mai înainte erau incorecte din punct de vedere politic—erau pe buzele tuturor. În fiecare din conferințele de presă

ale primarului Rudolf Giuliani, rugăciunea era menționată de nenumărate ori. Bărbați și femei se gândeau în secret la faptul că s-ar fi putut întâmpla ca să fie ei cei care să aibă numai câteva secunde de trăit, în timp ce savurau o ceașcă de cafea și mâncau o chiflă într-unul din birourile clădirii cu 85 de etaje.

Deci a fost—și încă mai este—*vremea recoltei*, dar la un nivel pe care nimeni nu l-ar fi putut prevesti sau imagina. Gândurile a milioane de oameni din întreaga lume s-au oprit asupra nevăzutului și a veșniciei, asupra existenței lui Dumnezeu și asupra misterele adânci ale vieții. Subiecte pe care un materialism sufocant și ritmul frenetic al orașului le-au împins mereu într-un colț întunecat al minții au ieșit dintr-o dată la suprafață. Cei care înainte protestau ori de câte ori era menționat Dumnezeu și care criticaseră fățiș practicarea rugăciunii se ascuseseră probabil undeva sub o piatră pentru că nu erau de găsit nicăieri în public. Oameni de pretutindeni deveniseră conștienți de vulnerabilitatea și nevoile lor. Unii prieteni mi-au spus că acest fenomen avea loc și în alte regiuni ale țării.

Cu toate aceste schimbări vizibile nu eram pregătit pentru ceea ce s-a întâmplat în prima duminică de după acea zi infamă. Aveam, ca de obicei, patru programe la Brooklyn Tabernacle și la

toate sala a fost arhiplină. Oamenii erau așezați sau stăteau în picioare peste tot în biserică. Era o mulțime compactă de la un perete la celălalt și cu toate acestea ușierii mi-au spus că rândurile celor care nu au reușit să intre s-au extins până pe strada vecină. Am ieșit din sală după primul serviciu și am văzut oameni cu capul plecat în rugăciune stând în picioare la intrarea în holul principal de primire. Și nu participaseră încă la nici serviciu religios în acea zi!

Atmosfera din timpul acelor slujbe a fost incredibil de delicată și plină de sensibilitate. Patru dintre membrii noștri erau încă dați dispăruți și speranța ca ei să fi supraviețuit se stingea o dată cu trecerea orelor. Adunarea și numeroșii vizitatori s-au rugat pentru familiile implicate, în timp ce noi le-am arătat dragostea noastră și i-am mângâiat pe cei afectați în mod direct de atacuri. Dar abia atunci când s-a împărtășit Evanghelia lui Isus Hristos, mi-am dat seama cât de dramatic deschisese Domnul inimile. În acea duminică mai mult de șase sute de oameni au răspuns invitației de a-și închina viețile Domnului printr-o credință simplă. Momentele de mărturisire și predare de după serviciu au fost pline de lacrimi și rugăciuni din inimă. A fost o zi măreață de *recoltă* spirituală. și secerișul continuă.

ADEVĂRUL SPUS ÎN DRAGOSTE

Marjorie, care cântă la alto în corul Brooklyn Tabernacle, își dovedise și înainte credința ei în Hristos față de colegii ei de serviciu, însă vineri, la numai trei zile după atac se ivise o nouă oportunitate. Marjorie lucrează în Long Island, la o distanță bună de locul unde s-au aflat turnurile gemene. Deși firma ei nu era în pericol, angajații sufereau încă de pe urma a ceea ce se întâmplase în cursul săptămânii.

Când președintele Bush a declarat ziua de vineri, 14 septembrie 2001, zi națională a rugăciunii, Marjorie l-a întrebat pe director dacă se poate să fie chemați toți angajații pentru ca ea să-i conducă în rugăciune. Ea a mai cerut, și a primit permisiunea să vorbească despre Isus Hristos. Ca rezultat al dragostei și îndrăznelii ei, dragostea lui Dumnezeu a inundat locul ei de muncă într-un mod deosebit.

Marjorie a împărtășit unor mai bine de o sută de angajați adevărul despre marea dragoste a lui Dumnezeu pentru ei și despre nevoia ca numele lor să fie scrise în cartea vieții Mielului (Apocalipsa 21:27). Inimile atinse au răspuns dragostei și adevărului lui Isus și *toți*, fără jenă au repetat rugăciunea de acceptare a harului lui Dumnezeu în viețile lor! Timpul lor de rugăciune a fost asemenea unui serviciu frumos de biserică, a

spus Marjorie, deși locul era un sediu de birouri, nu departe de orașul New York. Iată ce se poate întâmpla când adevărul lui Dumnezeu este transmis cu dragoste inimilor pe care Domnul le pregătește! Dacă Dumnezeu poate folosi un membru din biserica noastră precum Marjorie, într-un mod atât de remarcabil, într-un birou, în fața căror șanse vom fi puși noi în zilele care vor urma?

EVITAREA LUCRURILOR CARE NE DISTRAG ATENȚIA

Acum este vremea secerișului spiritual, iar noi trebuie să ne ferim de a deveni preocupați de lucruri mărunte și de a pierde șansele de a vesti dragostea și compasiunea lui Isus pentru oameni. În zilele ce au urmat după 11 septembrie am fost intervievat de multe stații de radio creștine. Un reporter mi-a pus ceea ce părea a fi cea mai populară întrebare în multe cercuri creștine: „Domnule pastor Cymbala, noi am citit cărțile dumneavoastră și știm de lucrarea pe care o faceți în New York City. Spuneți-ne, care este opinia dumneavoastră referitoare la dezastrul de la World Trade Center? Unii spun că *diavolul l-a provocat*, alții că *Dumnezeu l-a îngăduit*, în timp ce alții declară că *Dumnezeu este în spatele întregii întâmplări*.”

Trebuia să știu că se va ivi și o astfel de întrebare. Profeți cu imaginație fantezistă ies din

văgăunilor lor în vremuri ca acestea pentru a oferi proclamări îndrăznețe și așa-zise descoperiri despre ultimele evenimente care zguduie pământul din temelii. (Vă mai amintiți, de exemplu, când eram *asigurați* că U.R.S.S. este „ursul de la nord” menționat în profeția biblică și că stă gata să coboare și să distrugă Israelul? Acum U.R.S.S. nu mai există. În locul ei o Rusie săracă și împresurată se confruntă cu crize financiare ce vin unele după altele!)

Mi-e teamă că prea mulți dintre noi am uitat ce înseamnă cu adevărat Creștinismul desprins din învățătura Noului Testament. Nu este treaba noastră să

analizăm grafice profetice sau să despicăm firul teologic în patru. Isus a fost cât se poate de clar în această privință în timpul slujirii Lui aici pe pământ. Gândiți-vă la reacția pe care a avut-o la câteva din evenimentele tragice care au avut loc în timpul lucrării Lui:

„În vremea aceea au venit unii și au istorisit lui Isus ce se întâmplase unor Galileeni, al căror sânge îl amestecase Pilat cu jertfele lor” (Luca 13:1). O întorsătură neplăcută a evenimentelor politice costase vieți evreiești și execuția acelor Galileeni

Noi trebuie să ne ferim de a deveni preocupați de lucruri mărunte și de a pierde șansele de a vesti dragostea și compasiunea lui Isus pentru oameni.

era tragedia de ultimă oră din Israel. Ascultați răspunsul lui Isus:

„Credeți voi că acești Galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți Galileeni, pentru că au pățit astfel? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel. Sau acei optsprezece inși, peste care a căzut turnul din Siloam și i-a omorât, credeți că au fost mai păcătoși decât toți ceilalți oameni, care locuiau în Ierusalim? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (Luca 13:2-5).

Galileenii fuseseră probabil omorâți în timp ce aduceau jertfe în templul din Ierusalim. Un turn din Siloam s-a prăbușit și optsprezece vieți nevinovate s-au pierdut într-un mod tragic. Răspunsul lui Isus la aceste două evenimente este un model pentru cum ar trebui să răspundem noi la tragediile recente din țara noastră. Fiul lui Dumnezeu nu a declarat cine era *răspunzător* de acele evenimente, ci le-a folosit pentru a-i avertiza pe oameni, cu blândețe, că și *ei* trebuie să se pocăiască, să se întoarcă la Dumnezeu și să fie mântuiți. El nu a explicat *de ce*, ci s-a folosit de ocazie pentru a proclama din nou mesajul Lui neschimbător: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. *Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!*” (Marcu 1:15).

Prin statutul de creștini noi suntem urmași ai lui Isus, prin urmare trebuie să ne amintim

avertismentul Lui de a nu lăsa distrași de chestiuni secundare: „Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: «Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?» El le-a răspuns: «*Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soracele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului*»“ (Fapte 1:6-8).

Nu se așteaptă ca cei credincioși în Hristos să-și piardă vremea, discutând cu infatuare despre cine este vinovat de o tragedie națională și nici nu trebuie să ne lăsăm prinși de diversele interpretări profetice care abundă în jurul nostru. Ne-ar sta mult mai bine să ascultăm de ceea ce Hristos ne-a poruncit să facem: să-i iubim pe cei loviți și tulburați și să le împărtășim vestea bună a vieții veșnice prin credința în Isus Hristos. Isus a spus limpede că nu vom înțelege niciodată pe deplin timpurile și vremurile profetice și nici nu trebuie ca acele lucruri să fie principala noastră preocupare cât trăim aici pe pământ. Misiunea noastră ca și creștini rămâne întotdeauna aceeași: să fim martorii plini de putere și compasiune ai lui Isus și ai Evangheliei mântuirii prin Numele Său. Și eu cred că trebuie să facem acest lucru acum mai mult decât niciodată.

UN MEMENTO CHEIE

Mai există un adevăr care se poate aplica crizei naționale și internaționale cu care ne confruntăm. Isus ne-a avertizat: „*Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă spăimântați căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci*” (Matei 24:6). Istoria a dovedit că această profeție este foarte adevărată. Timp de mai bine de douăzeci de secole au existat cicluri nesfârșite de războaie și vești de războaie: războaie tribale, războaie etnice, războaie civile și chiar războaie mondiale care au cuprins globul. Isus nu a spus că acest fapt îngrozitor al vieții pe pământ ar putea fi evitat, dacă noi creștinii ne-am ruga cu credință sau am trăi vieți evlavioase. Nu, El afirmă ca astfel de lucruri „*trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci.*”

Așa cum Statele Unite au fost atacate la Pearl Harbor și atrase în cel de-al doilea război mondial în 1941, tot astfel acum, 60 de ani mai târziu ne-am implicat într-un conflict. Acest tip nou de război, un război al secolului 21 nu seamănă cu nimic din ceea ce știam până acum. A început pe 11 septembrie 2001 și va continua probabil o lungă perioadă. Dușmanul are un spirit diabolic care combină nebunia unui kamikaze cu tendințe spre genocid mai groaznice decât ale lui Adolph Hitler și ale naziștilor.

Nu trebuie să pierdem însă din vedere lucrul cel mai important din toate aceste evenimente. Dumezeu le folosește pentru a aminti oamenilor din America și din alte țări ale lumii adevăruri spirituale de mult uitate. Da, putem spune că aceste evenimente tragice din New York City, Washington, D.C., și dintr-un sat din Pennsylvania au fost o *chemare la trezire* pentru țara noastră. La fel e și pentru oamenii din Anglia, Franța, Germania, Rusia și alte țări care s-ar putea să fie următoarele victime ale unui val de terorism.

Există totuși ceva mult mai important de care noi trebuie să ne amintim. Isus nu a părăsit cerul pentru ca să condamne și să judece lumea: El a venit pentru ca, prin El, lumea să poată fi mântuită (Ioan 3:17). El nu încearcă să-i distrugă pe oameni, ci să-i salveze! Ironic, deși prin ura oarbă și violența gen kamikaze teroriștii au vrut să

facă numai rău, Dumnezeu poate schimba răul în bine aducând o mare recoltă de suflete. De fapt, El a făcut deja acest lucru la Brooklyn Tabernacle, unde șase sute de oameni și-au pus credința în Hristos într-o singură zi!

Nu este un timp pentru teamă sau pentru a ne refugia într-o ascunzătoare. Din contră, e un timp în care să rămânem tari și să ne declarăm credința în Dumnezeul Atotputernic.

